

Rebel met vleugels

het verhaal van Icarus

Marcel Roijaards
Rebel met vleugels
het verhaal van Icarus

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2012

www.queridojeugdboeken.nl

 Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Copyright © 2012 Marcel Roijaards

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Nanja Toebak
Omslagfoto Kochneva Tetyana/Shutterstock

ISBN 978 90 451 1405 7 / NUR 284

*Voor Nelleke, Jules, Judith en Vincent,
die ik steeds op de lege tribune zag zitten*

PROLOOG

We moeten iets vertellen. Het moet, want niemand mag het ooit vergeten. Het gaat over een vriend van ons. Hij danste op de zon. Zwom in het licht. Verdween in het schuim van de zee. Voor hem wordt het nooit meer nacht.

Hij was niet als wij. Een jongen zoals hij wordt zelden geboren. Anders. Altijd anders dan de rest. Dappere dwaas. Vreemde vogel. Je hield van hem of je haatte hem. Het is verboden om over hem te praten, maar wij laten ons niet tot zwijgen brengen.

We staan met z'n zessen in het openluchttheater. Drie meisjes, drie jongens, van veertien en vijftien jaar. Vanaf het podium kijken we naar een lege tribune. Het witte marmer blinkt in de zon. Een briesje ruist door de olijfbomen. Het is uitgestorven, maar we stellen ons voor dat jij op de tribune zit.

Aan jou gaan we ons verhaal vertellen. Het speelt zich af in Knossos, de hoofdstad van Kreta. Er staat een paleis met bloedrode zuilen en een duister labyrint. Hopelijk durf je te blijven luisteren. Dat zou ons gelukkig maken, want onze vriend mag nooit vergeten worden: Icarus.

EERSTE BEDRIJF

SCÈNE I

Meester Matanakis was zo'n leraar die je steeds opnieuw dingen liet leren die je allang wist. We konden het alfabet al jaren dromen, maar moesten het elke ochtend opdreunen. Staand. Met kaarsrechte rug.

'Alfa, bèta, gamma, delta, epsilon, zèta, èta, thèta, jota, kappa, lambda, mu, nu, xi, omikron, pi, rho, sigma, tau, upsilon, phi, chi, psi, omega.'

Het was om gek van te worden, maar meester Matanakis kreeg er geen genoeg van. Hij keek ons streng aan terwijl hij heen en weer liep en met een stok de maat tikte op de marmereen vloer. 'En nog maar eens!' brulde hij.

'Alfa, bèta, gamma, delta, epsilon, zèta, èta, thèta, jota, kappa, lambda, mu, nu, xi, omikron, pi, rho, sigma, tau, upsilon, phi, chi, psi, omega.'

Zo ging het elke ochtend, behalve die ene dag, ongeveer vier jaar geleden. Nadat we voor de zoveelste keer aan het alfabet waren begonnen, kwam er een wonderlijke jongen binnen. Wij droegen allemaal een witte toga, maar die van hem was hemelsblauw. Hij glimlachte stralend en zijn rossige haren krulden alle kanten op. 'Goedemorgen!' zei hij luid.

Meester Matanakis was even verbaasd als wij. 'Wat wil je?' vroeg hij.

De meeste mensen moeten even nadenken als je vraagt wat ze willen, maar deze jongen niet. 'Ik wil een krans van zonlicht die ik als een hoed op mijn hoofd kan zetten, een kwast waarmee ik al het zwart rood kan verven, een schip met volle

zeilen, een dag waaraan geen einde komt, een nacht om nooit te vergeten, een...'

'Genoeg!' snauwde meester Matanakis.

'O, nee, ik wil nog zo veel meer! Abrikozen zo groot als perziken, een hamer waarmee je dieven uit je dromen kunt slaan, een kooi waaruit een vogel is ontsnapt, een schelp waarin je alle oceanen kunt horen, een...'

'Genoeg, zei ik! Wie ben je?'

De jongen sprong op een tafel, maakte een buiging en antwoordde: 'Icarus!'

Meester Matanakis herinnerde zich dat er een nieuwe leerling op school zou komen. 'Ah, ja, de zoon van die uitvinder. Zo te zien moet je nog een hoop leren voor je zo slim bent als je vader. Kom van die tafel en gedraag je. We blijven hier stevig met onze voeten op de grond!'

'Dat lijkt me nogal saai. Waarom maken we niet met z'n allen een verre reis? Naar de top van de hoogste berg! Of laten we een huis bouwen zonder muren en dak. Dat is pas leerzaam!'

Meester Matanakis begon rood te worden. Dat kenden we wel van hem. Nog even en hij werd paars. 'Hou je mond! Ken je het alfabet?'

Icarus zweeg. Ook nadat meester Matanakis zijn vraag had herhaald, hield hij zijn lippen stijf op elkaar.

'Geef antwoord!'

'Hoe kan ik nou antwoord geven en tegelijk mijn mond dicht houden?' vroeg Icarus. 'Wat wilt u nou? Weet u dat wel?'

Meester Matanakis sleurde hem van de tafel. Omdat wij de slappe lach hadden gekregen, hief hij zijn stok op en schreeuwde: 'Orde! Orde!' We knepen in ons been, beten op onze wang en begonnen voor de zoveelste keer aan het alfabet.

'Alfa, bèta, gamma, delta, epsilon, zèta, èta, thèta, jota, kap-

pa, lambda, mu, nu, xi, omikron, pi, rho, sigma, tau, upsilon, phi, chi, psi, omega.'

'En nog maar eens!'

'Waarom steeds hetzelfde?' vroeg Icarus. 'Zonder afwisseling lijkt elke dag op gisteren. Wat dacht u van het Egyptische alfabet? Of het Zuid-Aromatische? Kent u dat? Ik niet, maar we zouden het kunnen uitvinden. Of waarom doen we het alfabet niet achterstevoren terwijl we op ons hoofd staan: Agemo, isp, ihc, ihp, nolispu, uat, amgis, ohr, ip, norkimo, ix, un, um, adbm, appak, atoj, atèht, atè, atèz, nolispe, atled, ammag, atèb, afla.'

Meester Matanakis ontplofte. We wisten wat Icarus te wachten stond. Wie zich niet aan de regels hield, werd opgesloten in een kast. 'Dat zal je leren!' zei meester Matanakis terwijl hij hem erin duwde. 'Eén uur lang!'

'Eén maar?' vroeg Icarus. 'Dat is te kort. Ik heb een hoop om over na te denken. Zouden er kleuren bestaan die wij nog niet kennen? Weten vissen dat ze vissen zijn? Waarom hou ik van alle meisjes? En weet u wat ik het allerlieftst zou willen weten? Welk cijfer er voor ontelbaar komt.'

'Zoals je wilt,' brulde meester Matanakis. 'Twee uur!'

'Doe maar drie. Ik hou niet van even getallen.'

'De hele dag!'

'Dat klinkt beter. Half gedoe is zo kleurloos. Waarom ziet u trouwens zo rood? U bent net een binnenstebuiten gekeerde watermeloen.'

Meester Matanakis sloeg woedend de kastdeur dicht. We schaterden het uit, maar toen hij ons allemaal dreigde te straffen, beten we nog harder op onze wang. In een ijzige stilte begonnen we rekensommen te maken.

Met Icarus in de buurt bleef het nooit lang stil. Hij begon uit volle borst te zingen. Meester Matanakis bulderde dat hij ermee moest ophouden.

‘Onmogelijk,’ riep Icarus terug. ‘Ik zing altijd terwijl ik in een kast zit. Het is vreselijk eentonig om maar één ding tegelijk te doen.’

Toen Icarus luidkeels verder zong, hield meester Matanakis het niet langer vol. Hij trok de kast open en schreeuwde: ‘Eruit! Eruit! De school uit en laat je hier nooit meer zien!’

‘Weet u het echt zeker?’ vroeg Icarus. ‘Ik wil best nog even blijven, maar als dat van u niet mag, dan ga ik. Het komt eigenlijk wel goed uit, want ik moet dringend naar het andere eind van de wereld. Nog een fijne dag!’

SCÈNE 2

Wie was die jongen? Waar kwam hij vandaan? Er werd van alles over hem verteld. Nu nog steeds doen de raarste verhalen de ronde. Ze zeggen: toen Icarus geboren werd, begon midden in de nacht de zon te schijnen. Ze zeggen: toen Icarus geboren werd, klapwiekte hij met zijn schouders. Ze zeggen: toen Icarus geboren werd, viel er een adelaar uit de lucht.

Eén ding is zeker: Icarus heeft een vader. Zijn naam is Daedalus. Hij is uitvinder, architect, beeldhouwer, wat is hij niet? In heel Griekenland, zelfs tot ver daarbuiten, is hij beroemd. Elke koning wil dat hij een paleis ontwerpt. Hele steden heeft hij gebouwd. Theaters en stadions. Tempels vol schitterende standbeelden.

Alhoewel hij een rustig man is, heeft hij vaak problemen gehad. De koningen voor wie hij werkte, vroegen hem om wapens uit te vinden waarmee ze de hele wereld konden veroveren. Omdat Daedalus weigerde, gooiden ze hem in de gevangenis en dreigden zijn kop eraf te hakken als hij niet meewerkte. Ze vergaten dat hij die gevangenis zelf had ontworpen. Hij wist dat hij erin terecht kon komen en zorgde daarom altijd voor een geheime vluchtweg. Tot verbijstering van zijn bewakers verdween hij plotseling uit zijn cel. Een paar maanden later kwam hij weer tevoorschijn in een ander deel van Griekenland.

Zo belandde hij ook op Kreta. Hij werd er met open armen ontvangen door Minos, onze koning. Ook voor hem ontwierp Daedalus een paleis, volgens velen het mooiste dat er ooit gebouwd is. Knossos veranderde dankzij hem in een moderne stad met riolering, verharde wegen en bruggen over de rivieren.

Op een dag ontmoette hij een jonge vrouw: Naucrate. Een bakkersdochter die als bediende van Minos werkte. Ze was een onopvallend, verlegen meisje naar wie niemand omkeek. De mensen vonden haar raar. Ze sprak haast nooit, liep met vreemde kleine pasjes en had een grote bos pluizig haar, waardoor ze net een kuiken leek. Na haar werk in het paleis ging ze altijd meteen naar huis. Daar verzamelde ze broodkruimels in de bakkerij van haar vader. De vogels zaten al in de bomen op haar te wachten. Met honderden tegelijk vlogen ze naar haar toe en pikten de kruimels uit haar handen. Elke roodborst, lijster en leeuwerik was haar vriend, maar geen jongen vroeg haar ooit ten dans. Daedalus vond dat onbegrijpelijk. Volgens hem waren ze te stom om te begrijpen dat Naucrate haar schoonheid pas zou tonen als ze werd gekust. 'Van de lelijkste stenen kun je de mooiste standbeelden maken. Als je het maar met liefde doet.'

Het was inderdaad opvallend hoe mooi Naucrate werd toen ze getrouwd was met Daedalus. Steeds mooier en mooier. Uiteindelijk beweerden sommige mensen zelfs dat ze geen bakkersdochter was, maar het nichtje van een of andere god. Van welke weten we niet precies want we hebben heel veel goden in Griekenland.

Nauwelijks een jaar na het huwelijk werd hun kind geboren. Icarus. Hij leefde, ademde en ging meteen zijn eigen gang. Dat bleek al snel. Zijn ouders wandelden stralend van geluk door het bos. Daedalus had een rijdend wiegje voor hun kind uitgevonden. Zo nu en dan bleven ze even staan en keken liefdevol naar Icarus. 'Ik ben zo gelukkig,' zei Daedalus. 'Ons kind! Een zoon!'

Ze beloofden dat ze altijd voor hem zouden klaarstaan, dat ze hem nooit uit het oog zouden verliezen, en kusten elkaar. Toen ze weer in de wieg keken was de baby verdwenen. 'Waar

is ie?’ riep Naucraste in paniek. ‘Icarus! Icarus!’

Ze keken links, keken rechts, zochten tussen de struiken en in het hoge gras. Hij was spoorloos. Tot er vanboven een tevreden boertje klonk. Hun kind lag tussen de takken van een amandelboom. Zijn vuistjes strekten zich uit naar de zon.

‘Doe iets!’ riep Naucraste tegen haar man. ‘Wat sta je daar nou? Doe iets!’

Daedalus was slim, maar niet zo sportief. Met moeite klauterde hij in de boom en nam de baby in zijn armen. Icarus brulde het uit toen zijn vader met hem naar beneden klom. Kennelijk wilde hij liever boven blijven om daar op te groeien.

‘Voorzichtig! Voorzichtig!’ riep Naucraste. Ze durfde niet te kijken en hoorde de takken kraken. Eindelijk stond Daedalus weer met beide voeten op de grond. Naucraste pakte Icarus stevig vast. ‘Raar kind, vogeltje van me, wat heb je me laten schrikken! Zul je het nooit meer doen?’

Zo is het gegaan. Zo ongeveer. Denken we. Volgens sommigen is het heel anders gegaan. Zij zeggen dat Icarus helemaal geen moeder heeft gehad. Daedalus had uitgevonden hoe je mensenkinderen tot leven kon wekken in een vogelei. Overdag legde hij het in de zon en ’s nachts ging hij er zelf op zitten om het warm te houden. In het begin van de lente barstte de eierschaal open en kroop Icarus tevoorschijn. Hij kon meteen praten: ‘Eindelijk! In zo’n ei is het maar saai. Wat gaan we doen vandaag?’

Dit is natuurlijk flauwekul! Onzin! Alhoewel... we hebben de moeder van Icarus nooit gezien. En we begrijpen ook niet waarom niemand Icarus ooit heeft ontmoet tot hij elf was. Zelf beweerde hij dat hij een aantal jaren had overgeslagen. ‘Kruipen is niets voor mij. Het leven begint pas als je kunt staan en een flinke meter bent gegroeid, anders staat je hoofd zo ver van de zon.’

SCÈNE 3

Na die eerste ontmoeting op school gingen we overal naar Icarus op zoek. Het leek ons onwaarschijnlijk dat hij echt naar het andere eind van de wereld was, maar we konden hem nergens vinden. Zo ging het altijd: je vond Icarus nooit als je hem zocht. Pas als je het had opgegeven, stond hij onverwachts voor je.

We maakten zoveel met hem mee. Ons leven was opeens vol avontuur, opwinding en verbazing. Vroeger zaten we suf op een muurtje te wachten tot een hagedis een vlieg ving, nu dansten we met Icarus het stof van de straten. Hij vierde elke dag feest omdat hij niet wist wanneer hij jarig was. Volgens hem kon je zelf bepalen hoeveel geluk je had in het leven. Als hij naar de nachthemel keek, deed hij bij iedere ster die níét viel een wens.

Vaak nam hij ons mee naar zee. Daedalus had planken gemaakt waarmee je over de golven kon glijden. Nou ja, glijden... wij vielen vooral. Je begon op je buik, peddelde met de stroming mee en als je genoeg vaart had, moest je gaan staan. Icarus was er heel goed in. Het leek wel of hij vloog als hij met opengespreide armen over het water zoefde. Angst kende hij niet. Zelfs op stormachtige dagen ging hij met zijn plank de zee op. Wij bleven op het strand achter en keken bezorgd hoe de golven als muren op hem af kwamen. Hij sprong eroverheen, verdween in tunnels van kolkend water en schoot er met een noodgang weer uit tevoorschijn. Op windstille dagen keek hij teleurgesteld naar de spiegelgladde zee. Lang duurde dat niet want hij wist van elke tegenslag iets positiefs te maken. Hij ging met zijn plank het water in om zich te verheugen op dat

wat er niet was. ‘Ooit gaat hij komen,’ zei hij vol overtuiging. ‘Die allerhoogste golf, waarop je een leven lang kunt blijven glijden.’

Het liefst ging Icarus met ons naar plaatsen waar we eigenlijk niet mochten komen. Hoe gevaarlijker het was, hoe leuker hij het vond. Onze ouders zouden razend zijn geworden als ze wisten dat we naar de kroegen in de haven gingen. Daar kwam geen enkel kind, alleen ruige zeemannen en dronken soldaten. Er werd bijna elke nacht gevochten en regelmatig iemand vermoord.

Volgens Icarus was dat overdreven. ‘Ze trekken zo nu en dan een mes, missen soms een oog en slaan elkaar de hersens in, maar daarom kunnen ze toch wel aardig zijn?’

De eerste keer dat we in zo’n kroeg kwamen, ging het meteen mis. Er brak een massale vechtpartij uit. Ze sloegen op elkaar in met tafelpoten en wijnkaraffen. Een kruk scheerde rakelings langs ons hoofd en overal vlogen scherven rond. Doodsbang zochten we dekking onder een tafel. Tot onze schrik sprong Icarus er juist bovenop en riep: ‘Is het nou afgelopen!’

Het rumoer verstomde. De vechtersbazen keken dreigend naar Icarus. Hij was toen pas twaalf jaar, maar dat wekte geen medelijden op. Een kolossale man kwam op hem af. ‘Had je het tegen ons?’

‘Zeker, en vooral tegen jou. Als je een echte vent bent, hou je op met vechten en ga je een gedicht schrijven.’

De kolos balde zijn vuisten. ‘Ik zal je een pak slaag geven dat je nooit meer zult vergeten.’

Icarus glimlachte. ‘Zoals je wilt, maar mag ik dan eerst van jou weten of je Agrippina kent?’

‘Wie?’

Wij zagen lijkbleek van angst, maar Icarus straalde. Hij ge-

noot van de aandacht en begon te vertellen. Dat kon hij als de beste. Al schudde je hem midden in de nacht wakker, hij had altijd een verhaal paraat.

‘Agrippina Tempesta, die ken je toch wel? De mooiste vrouw van Sicilië. Fel als een vlam en woest als een wervelwind. Haar jurk was vuurrood en haar zwarte paardenstaart hing tot over haar knieholtes. In elke kroeg waar ze kwam, was het stampvol. Iedere man hoopte haar hart te kunnen winnen, maar ze liet zich niet makkelijk vangen. Als ze haar wilden hebben, moesten ze om haar vechten. Ze moedigde hen aan, hitste hen op en danste als een furie om hen heen. Als de winnaar ten slotte bloedend naar haar toe kwam gekropen in de hoop op een kus, trapte ze hem omver en zei dat ze geen tijd had voor aanstellers.

Alle mannen zagen bont en blauw, behalve Titus, een eenzame dichter, die elke nacht een liefdesgedicht voor Agrippina schreef. Het interesseerde haar niets. Ze haalde haar neus op voor zijn poëzie en keek hem spottend aan. “Als je me iets te vertellen hebt, doe dat dan met je vuisten en niet met die achterlijke rijmpjes.”

“Vechten is niets voor mij,” antwoordde Titus. “Toch hou ik van je. Om het te bewijzen, spring ik desnoods in de Etna.”

Agrippina geloofde er niets van dat hij voor haar in een vulkaan zou durven te springen. “Doe het dan!” siste ze. Hij wierp haar een handkus toe en ging meteen op weg.

Een paar uur later bereikte hij de top van de Etna. Hij keek naar beneden in de rokende krater. Vanuit de diepte klonk dreigend gegrom. Zo nu en dan spatten er roodgloeiende lavabrokken omhoog. Het maakte geen indruk op hem. Hij dacht aan de mooie Agrippina en begon te dansen langs de rand van de afgrond. Hij wist niet dat ze hem op een afstandje gevolgd was. Ze kon zich nog steeds niet voorstellen dat die dromerige dichter echt zou springen, maar werd toch een beetje onge-

rust. Net toen ze naar Titus wilde roepen dat hij niet zo idioot moest doen, dook hij de diepte in. “Agrippina, ik hou van je!” galmde het in de vulkaan. Haar hart stond even stil. Ze beseftte opeens wat een mooie ogen Titus had. Hoe lief hij altijd naar haar keek. Dat hij niet zo’n onnozele vechtersbaas was als al die andere mannen, maar echt van haar hield. Haar hart kwam weer op gang. Het bonkte zelfs heftiger dan ooit tevoren. Ze was verliefd. Met deze man wilde ze de rest van haar leven delen. Ze rende naar de krater en schreeuwde naar beneden dat ze met hem wilde trouwen. Er kwam geen antwoord. Titus was voorgoed verdwenen in de zwaveldamp van de vulkaan.

Vanaf dat moment verruilde Agrippina haar vuurrode jurk voor een inktzwarte en zette ze de schaar in haar paardenstaart. Als er weer eens mannen om haar begonnen te vechten, sprong ze op een tafel en riep: “Is het nou afgelopen! Als je een echte vent bent, schrijf je een gedicht voor me!”

Iedereen in de kroeg had ademloos naar het verhaal geluisterd. Alleen de kolos stond nog altijd te snuiven van woede. ‘Je kunt je vuisten dus maar beter in je zak steken,’ zei Icarus, ‘anders kun je de liefde wel vergeten.’

Alle vrouwen klapten in hun handen. Eén van hen liep naar Icarus en kuste hem. ‘Jij begrijpt ons tenminste. Wat wil je drinken, lieve jongen?’

Icarus gaf ons een knipoog. ‘Zie je wel? Niets om je zorgen over te maken, zo’n stelletje vechtersbazen.’

Alhoewel wij niets hadden gedaan, voelden we ons helden toen we met opgeven hoofd de kroeg verlieten. Icarus gaf je dat gevoel. Dat je niet zomaar een van de velen was, maar een held.

SCÈNE 4

Als we over het marktplein van Knossos lopen, voelen we ons ook altijd helden. Niemand weet waarom. Nooit eerder hebben we ons geheim verteld.

Op een dag kwam Icarus opgewonden op ons af gerend. 'Ik heb een geweldig idee! We gaan iets heel bijzonders doen.'

We gingen vol verwachting om hem heen staan en riepen in koor: 'Wat dan? Vertel!'

'Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik er niet eerder aan gedacht heb. Het zal ons leven totaal veranderen.'

'Vertel het dan!'

Icarus ademde diep in en zei toen plechtig: 'We gaan iets doen wat volkomen zinloos is.'

We reageerden niet erg enthousiast. Iemand zei zelfs dat het hem saai leek.

'Hoe kun je dat nou zeggen?' vroeg Icarus. 'We doen de hele dag dingen die zinvol zijn: eten, slapen, wakker worden, aankleden en uitkleden. En dat steeds maar weer opnieuw. Straks zijn we oud, gaan we dood en hebben we nooit iets gedaan wat volkomen zinloos is. Dat zou toch vreselijk zijn?'

We waren niet overtuigd. 'Wat gaan we dan doen?'

'Diep in de nacht, zonder dat iemand het in de gaten heeft, gaan we drieduizend zeventienhonderdeenenzestig witte stenen op het marktplein neerleggen!'

Hij keek ons vol trots aan. Omdat we hem niet wilden teleurstellen, zei een van ons: 'Goed dan, maar waarom juist drieduizend zeventienhonderdeenenzestig?'

‘Geen idee,’ antwoordde Icarus. ‘Daarom is het juist zo geweldig. Het is volkomen zinloos!’

Het bleek een enorme klus. Op het strand lagen veel witte stenen, maar de meeste hadden donkere streepjes of spikkeltjes. Die waren niet geschikt volgens Icarus. Ze moesten helemaal wit zijn. ‘Die ene keer dat we iets doen wat volkomen zinloos is, moeten we het wel goed doen!’ Zo was Icarus. Hij deed nooit iets half, maar alles altijd met volle overgave.

Wat ons eerst saai had geleken, werd een heerlijke tijd. We slenterden op onze blote voeten langs de vloedlijn, bakten sardientjes, plukten dadels van de palmen en luisterden naar de onuitputtelijke verhalen van Icarus. ‘Wisten jullie dat witte stenen ooit vloeibaar waren? Het zijn opgedroogde tranen van de maan. Ze had liefdesverdriet omdat de zon steeds ondergaat als zij opkomt. Tegenwoordig heeft ze een scharrel, een of andere ster, maar vroeger regenden er elke nacht tranen uit de hemel.’

Na ongeveer een maand hadden we precies drieduizend zeshonderdeenenzestig witte stenen. Het was onmogelijk om ze van het strand naar het marktplein te sjouwen.

‘Onmogelijk?’ zei Icarus. ‘Dat woord ken ik niet. Zorg dat jullie hier vanavond vlak na zonsondergang zijn!’

We voelden ons niet op ons gemak toen we die avond het huis uit slopen. Als we iets leuks of spannends met Icarus gingen doen, namen we graag het risico door onze ouders betrappt te worden, maar dit leek té zinloos. Kennelijk was Icarus daar ook van overtuigd geraakt, want hij was niet op het strand. Nadat we een tijdje op hem hadden staan wachten, besloten we om weer naar huis te gaan. Net op dat moment kwam hij vanuit de duisternis aanrijden op een kar met vier paarden ervoor.

‘Hoe kom je daaraan?’ vroegen we.

‘Geleend. Van een boer. Van Panos.’

‘Vond hij dat goed?’

‘Ja! Tenminste... dat denk ik.’

We keken hem geschrokken aan. ‘Dat kun je niet maken. Je had het moeten vragen.’

‘Natuurlijk niet. Als ik het gevraagd had, dan had Panos misschien nee gezegd, nu ik het niet gevraagd heb, had hij misschien ja gezegd. Dat is toch logisch!’

De kar piepte en kraakte onder het gewicht van de stenen. Toen we de stad binnenreden, hinnikten de paarden van vermoeidheid. Icarus wilde geen zweep gebruiken om ze aan te sporen, maar zong uit volle borst een lied over haver en wortelen. We waren als de dood dat iemand ons zou horen. Onze ouders zouden ons een paar maanden huisarrest geven en de soldaten van Minos zouden ons zelfs in de gevangenis gooien. Volgens Icarus hoefden we ons geen zorgen te maken. ‘Als mensen midden in de nacht een boerenkar met drieduizend zeventienhonderdeenenzestig witte stenen voorbij zien komen, waarop een jongen zingt over paardenvoer, denken ze dat ze gek geworden zijn en proberen ze het zo snel mogelijk te vergeten.’

De volle maan bescheen het uitgestorven marktplein. Er stond alleen een standbeeld van koning Minos. In het echt is hij een klein, lelijk mannetje, maar hij had Daedalus opdracht gegeven om hem op een god te laten lijken. Icarus vertelde dat het zijn vader de grootste moeite had gekost. Steeds als hij aan Minos dacht, begon het standbeeld op een gedrocht te lijken. Uiteindelijk had hij aan een sportman gevraagd om voor hem te poseren met een kroon op zijn hoofd. Minos had gevonden dat het beeld precies op hem leek, alle andere mensen hadden er de plaatselijke worstelkampioen in herkend. Niemand had

dat ooit durven zeggen, maar Icarus kon het niet laten om naar het standbeeld te roepen: ‘Hé, Demitrios, ouwe worstelaar, wanneer neem je Minos nou eens in de houdgreep?’

We lachten zenuwachtig en gingen aan de slag. Het leek ons niet mooi om de stenen op een grote hoop te gooien. We wilden ze verspreiden over het hele plein. Een flink karwei. We werkten aan één stuk door, om ervoor te zorgen dat we in bed zouden liggen voor het ochtend werd.

‘Nog niet kijken!’ zei Icarus toen we klaar waren. ‘We klimmen in een boom om het beter te kunnen zien.’

Het was dan wel volkomen zinloos, maar het zag er betoverend uit. De maan stond precies boven het plein en je kon je nu echt voorstellen dat de stenen haar tranen waren. Een van ons vond het net alsof drieduizend zeventienhonderdeenenzestig vogels een ei hadden gelegd. Wat zouden de mensen denken als ze ’s ochtends naar het marktplein kwamen? We verheugden ons er al op, maar Icarus zei: ‘Zo, dan kunnen we ze nu wel weer weghalen.’

‘Weghalen? Dat meen je niet? Dan heeft niemand het gezien. Al dat werk... Voor niets!’

‘Ja, natuurlijk, dat was juist de bedoeling. Het moest volkomen zinloos zijn.’

We waren te moe om hem tegen te spreken, maar toen alle stenen weer in de kar lagen, zuchtte een van ons: ‘Het was zo mooi...’

‘En wij weten dat!’ zei Icarus. ‘Voor ons zal het plein nooit meer hetzelfde zijn. Wij weten dat er ooit drieduizend zeventienhonderdeenenzestig witte stenen lagen. Verder weet niemand dat! Dat is toch geweldig?’

Hij had gelijk. ’s Ochtends op school konden we nauwelijks onze ogen openhouden van vermoeidheid. Meester Matanakis schold ons uit voor rotte vis en gaf ons de ene straf na de an-

dere. Het kon ons niets schelen. We voelden ons helden. Wij wisten iets wat niemand anders wist. Het was ons geheim.

Helaas waren er ook dagen, soms zelfs weken, dat we Icarus niet zagen. Dan was hij in zijn eentje op pad. ‘Je moet jezelf zo nu en dan wat aandacht geven,’ zei hij, ‘anders krijg je ruzie met jezelf. Dat kun je beter voorkomen, want je zit een leven lang met jezelf opgescheept.’

Hij maakte wandelingen door de bergen of trok diep het bos in. In de bomen bestudeerde hij de taal van de vogels. Hij hoefde maar te fluiten of er kwam er een op zijn schouder zitten. Elke vogel was zijn vriend. Dat had hij van zijn moeder geërfd.

Als hij erg lang wegbleef, stuurde hij per duif een berichtje naar zijn vader. Zoiets als: *Ben naar het andere eind van de wereld. Blijf nog even weg tot ik een vliegende vis heb gezien.*

Dat andere eind van de wereld bleek een eilandje voor de kust van Knossos te zijn. Eigenlijk is het meer een rots, waarop je nauwelijks met z'n zevenen kan zitten. Toen we elkaar nog beter hadden leren kennen, nam hij ons er vaak mee naartoe. ‘Dit is mijn wereld,’ zei Icarus trots. ‘Hier is niemand de baas.’

We vertelden er verhalen, maakten muziek en aten ons miselijk aan gesuikerde amandelen. Toen we wat ouder waren, zorgde Icarus ook voor wijn. We werden draaierig en maakten plannen voor de toekomst. We hadden geen idee welke gevaren ons te wachten stonden.

Konden we nog maar samen zijn op die verlaten rots, ver weg van de echte wereld. Zorgen bestonden er niet. Icarus kon zich er hooguit over opwinden dat hij geen vliegende vissen zag. ‘Wat een prachtdieren! Zo zouden er meer moeten zijn. Waarom zijn er bijvoorbeeld geen vliegende geiten? Ze staan de hele dag met hun kop omlaag gras te vreten. Of vliegende zwijnen. Het is toch veel fijner om door de wolken te rollen